

Кротюк Оксана

- Народилася в місті Луцьку 1969 року .
- Навчалася у Луцькій школі №13, Луцькому педагогічному училищі ім. Ярослава Галана, Київському Державному педагогічному університеті ім. М. Драгоманова. Працювала в Українському центрі народної культури «Музей Івана Гончара», де виконувала обов'язки прес-секретаря, а згодом очолила відділ зв'язків з громадськістю. З 2004 року і донині працює на посаді літературного редактора журналу «Малятко». З 2010-го також втілює власний авторський проект на Українському радіо (програма «Великий світ малого читача»: канал «Культура»).
- Систематично виступає з творами різних жанрів для дітей у періодиці (журнали «Малятко», «Зернятко», «Пізнайко», «Крилаті») та колективних збірках (видавництва «Свічадо», «Богдан», «Лелека», «Белкар-книга» та ін.)
- **Твори**
- «Неслухняне левеня» (2008),
- «Найкраща земля» (2008),
- «Абетка» (2014),
- «Веселі еноти» (2009),
- «В зоопарку» (2012),
- «Чорне море й синій кит» (2012),
- "Чап-чалапу, гусоньки!" (2015),
- "От би мені коника" (2015)
- Щедра кишенья <http://abetka.ukrlife.org/schedra.html>

Щедра кишенья

Тітонька Леся почастивала Тарасика жменькою цукерок. Отих кругленьких, що їх горошком називають.

Хлопчик за гостинця подякував і поклав його до кишені. А в кишенях – ви ж знаєте – завжди всього повно: там і цвяшки та гвинтики, і фантики-бантики, гладенькі скельця, й кольорові камінчики. Та хіба тільки це! Кажуть, у доброго хазяїна кишеня без дна.

Так це чи не так – не знаю. Але в нашого Тарасика саме така кишеня й була. Незамінна кишеня – на все придатна. І солоденький горошок він усипав туди, не задумуючись.

Та не знав тої миті Тарасик, що є в його кишені одна новина – дірка. Вчора він прихопив з полиці мамину пилочку для нігтів. То та капосна пилочка цю "новину" й зробила. Солоденький горошок у кишені спочатку замурзався, а тоді помаленьку-потихеньку в дірку й повипадав.

Одну горошину знайшла мураха. Почимчикувала до мурашника, привела родичів – і вони нею поласували.

Другу цукерку надібав равлик. З одного боку покуштував, з другого, кругом обійшов: ото несподіванка – з усіх боків солодка.

Ще одну цукерку сорока вгледіла. Вихопила її з трави:

– Ти диви, яка смачна намистина! Вік звікувала – такої не траплялося. Та й з'їла її, собі дивуючи.

Гусак стежкою чалапав.

– А що воно таке: чи то горох, чи квасоля, га? А хто його, такого добра, тут насіяв, га? Га-га-га?

А Барсик нічого ні в кого не питав. Похрускав усі цукерки, що знайшов, і смачно облизався.

Тим часом Тарасик про тіточчин гостинець згадав. Руку до кишені – а його й нема. Та чого б мав журитися: он скількох почастивала його щедра кишеня!

НАЙКРАЩА ЗЕМЛЯ

Бідкався ослик
Мамі і тату:
– Як же то прикро –
Не вміти літати!
Мрію побачити
Я з височіні
Гори блакитні,
Переліски сині,
Луки барвисті,
І річку, і поле,
Рідну леваду
І все, що довкола.
Кажуть, на світі
Країн є багато.
Кажуть, життя в них –
Справжнісіньке свято.
Та як в чужинські
Краї помандруєш,
Зараз же рідне,

Своє поцінуєш.
Серцем тоді
Ти побачиш здаля,
Де в білім світі
Найкраща земля.
Я ж зрозуміти
Не можу ніяк:
Справді це так,
А чи й зовсім не так.
Щоб таємницю
Тих слів розгадати,
Хай би там що,
Я навчуся літати. –
І заповзвся,
І заходився!
Спершу у сойки
Він довго учився.
Потім синиця
Поради давала,
Й спритна сорока
Літати навчала.

Досвідом щедро
Ділились чижі,
Горлиці, вивільги,
Дятли, стрижі.
Навіть ворона,
Взявшись у боки,
Гордо й поважно
Давала уроки.
Дивлячись в небо
Зранку до ночі,

Ослик томив собі
Голову й очі.
Вже і на луках
Учився літати,
В полі, на вигоні
І коло хати.
В балці старався,
В зеленім яру.
Ледь не влетів
У борсучу нору.
І хоч наука була
Чимала,
Ослику втіхи
Вона не дала.
Аж нагодилася
З лісу сова.
І прорекла вона
Мудрі слова:

– Копита не крила,
І ослик не птах.
Ніхто ще не бачив
Осла в небесах.
Упертість похвальну
Ти виявив. Втім
Ця істина здавна
Відома усім:

Хоч зблизька дивись,
Хоч дивися здаля,
Найкраща у світі –
Рідна земля.

НЕСЛУХНЯНЕ ЛЕВЕНЯТКО

В перукарню йде лев-татко
Із маленьким левенятком,
А воно пручається,
Стригтись не збирається.
Каже: – Хай до перукарні
Ходять пані модні й гарні!

ХИТРИЙ ВЕРЕДА

Вереди малий Романко
Не їсть кашу-манку зранку.

Мама просить: – За бабуню!
За татусика! Дідуня!
А Романко: – Ой, не тре-еба!
Хай самі їдять за себе.
Ти купи цукерок їм –
От тоді за них я з'їм!

ПОЛИВАЙ, ПОЛИВАЙЧИКУ !

Хмари грізно насупились,
З неба сіється дощ.
Вся левада захлюпалась –
Зійде щавлик на борщ.
Позбігалися зайчики,
Стали дощик хвалить:
– Поливай, поливайчику! –
Будем борщик варить.

РАНОК

У сувій згорнувши
Зоряний серпанок,
На луги зарошені
Опустився ранок,
Тихо опустився,
Оповив усе
І понад рікою
Коника пасе.

СЛОН І СЛОНЕНЯ

Слон купив собі краватку
У велику жовту цятку,
А маленьке слоненя
Приміря її щодня.
Хоче бути слоненятко
Ну точнісінько як татко.

СМАКОТА

Поросятко і кабан
Молока купили дзбан.
Пили-прицмакували,
Корівці дякували.

ЯК ТО ДОБРЕ В СВІТІ ЖИТИ

Як то добре в світі жити:
Татка з мамою любити,
З бабцею садити квіти,
Рибу з дідусем ловити,
Мати песика малого,
Не жаліть йому нічого,
Вчасно з песиком гуляти,
В будці м'яко простеляти,
Щоб і песик міг радіти,
Що у світі добре жити.

УПЕРТИЙ ЦАПОК

Подивись, який упертий
Цей малесенький цапок.
Він сьогодні вже вчетверте
Забігає у садок.

Ми замкнули міцно хвіртку –
Він обстежує паркан.
І набачив-таки дірку!
Ну і впертий, як баран.

Та кори не обгризає,
Не ламає гілочок –
Став і нюхає, як пахне
Наш розцвічений бузок.

ЦІПОНЬКИ ЗЛОТІ

Ціпу-ціпу-ціпоньки золоті,
Заховайтесь, ціпоньки, в лободі:
Десь тут ходить киценька по дворі,
Носить у подушечках пазурі.

ОСІННЄ

Струсила грушка листя шерехке.
Струсила і, зажурена, зітхає.
Бо дощ осінній все іде та йде,
А в неї одежини вже немає.
По листі мокрому, як сірий корабель,
Пройшов їжак. Задумався, спинився:
Було ж тут груш, і яблук, і морель...
А світ узяв і так перемінився.

А ВЕДМІДЬ ВЖЕ СПАТИ ЛІГ

Сніг сріблиться на морозі,
Їдуть зайчики на возі,
А за ними бричкою –
Сірий вовк з лисичкою.
Всі гуртом везуть ведмедю
Діжку липового меду.
Стали. Стукають в барліг.
А ведмідь вже спати ліг.
Натягнув на вуха плед –
Сниться сон йому про мед.

ВІХОЛА

Наметляло, навіяло,
Ще й добряче обсіяло.
Це віхола-кушпела
Прилетіла до села.
В комини похукала,
У двері погрюкала,
За клямки посіпала,
Ворітьми порипала,
Снігу намела
І в поля втекла.

ЛЮТИЙ

В білій куряві усе –
Хурделиця сніг несе,
Крутить, южить,
Метеляє,
У хати всіх заганяє.
А я її не боюся,
Бо з віконечка
Дивлюся.

ДОБРОМУ МИКОЛАЮ

На віконце хукаю,
Шибку протираю:
Чи до мене прийдеш ти,
Добрий Миколаю?
На Землі великій
Діточок багато –
Чи знайдеш ти стежечку
До моєї хати?
Я не найслухняніший

І не завжди чемний –
Може, сподіваюся
На прихід даремно...
А проте чекатиму,
Хоч і сон змагає.
Вірю, що знайдеш мене,
Добрий Миколаю.

ДРІМАЄ ЛІС

Дрімає ліс під переметами снігів,
Заснув ведмідь, куняють в норах борсуки...
Лише біжить дрібненька низочка слідів,
Та все між соснами старими навпрошки.
Ходив тут лис. Чи зайця полював,
Чи, може, так чого собі ходив,
Чи, може, самотою сумував,
Що синій ліс під переметами снігів.
Що ні билиночки не здибати ніде,
Що потонула між снігами далина,
Лиш на горбочку паленіє де-не-де
Шипшини ягідка, однісіньким одна.

КОЛИСАНКА ДЛЯ ВЕДМЕЖАТИ

Підбиває мама листяну перину:
– Укладайся спати, мій маленький сину.

Зажурила осінь золоту діброву.
Вітер нам співає пісню колискову.

Вже поснули бджоли, мушки і жуки.
Сплять сусіди наші – сірі їжаки.

Запашні, малинові хай насняться сни.
Спімо, мій кошлатику, міцно до весни.

ВУЛИЦІВ ЖОРЖИНАХ

Вже небо не таке, як влітку.
В жоржинах вулиці й хати.
Снує павук тоненьку нитку –
Наводить між гілля мости.
В імлі ранковій сяють роси,
На вуха шапку гриб натяг.
Птахи, на крила взявши осінь,
Курличуть журно в небесах.

Пишаються зерном стодоли,
А сіно складено в стіжки.
І пахнуть медом дококола
Земля, і сонце, і грушки.

ЗАЙЧИЧОК

У нашого зайчика
Не вуха, а вушечка,
Не лапи, а лапоньки,
Не хвіст, а хвосточок.
Він у нас не сірий,
А лиш-бо сіренький.
Отакий наш зайчичок,
Бо іще маленький.

КАПОСНА БАБУНЯ

Поросятка дружно втрюх
Риють хід з хлівця у льох:
– Рох, рох, рох!
В льосі, звісно, є доволі
Й буряків, і бараболі.
Та маленькі поросята
Джему хочуть скуштувати,
Бо бабуня – хай їй грець! –
Джем не носить у хлівець.
Джем пахучий із грушок,
З яблук, агрусу, сливок
Не дає вона пацяткам,
Трьом рожевим поросяткам.
Ображає – рох, рох, рох! –
Поросяток трюх.

ЗАЙШЛО НА ЛІТО

Зайшло на літо. Сяють роси,
Духмяно піняться бузки.
Іще далеко до покосів,
І жито квітне залюбки.

Зелений коник поміж стебел
На скрипці стиха награє.
І попід саме синє небо,
Нагрітий сонцем, день встає.

КОЛИ ДОЩИК ІДЕ

Ані плащик, ні взуванка
Не потрібні для Іванка,
Коли дощик іде.
Бо ростуть дерева й квіти,
І усі на світі діти,
Коли дощик іде.

ПОДУШЕЧКА

Ой, подушечко боката,
М'якенька, пухова,
Через тебе прикрість має
Першокласник Вова.
Це ж ти його не пускаєш
Вранці на уроки,
Це ти йому ніжно пестиш
І вушка, і щоки.
Ой, подушечко, підбита,
З чотирма ріжками,
Як шкода, що місця мало
В рюкзачку з книжками.

КОРАБЛИК

Мурашка і равлик
Зробили кораблик,
З листочків, з лозинок,
З билинок зробили.
Все вийшло чудово,
Бо є тут вітрила,
І щогла струнка,
І корма, і канати...
Лиш місця замало,
Щоб нас покатати.

ЛІТО

Як то гарно, як то любо
Грає сонце над Дніпром.
У м'якій смугастій шубі
Джміль дріма під лопухом.
Пахне літом. Синій дзвоник
Ніжно світиться між трав.
А манісінький сюрконики
Нам на скрипочку заграв.

ДЕ Ж КАПУСТКА?

Зав'язала кізка хустку
І пішла полоть капустку.
Помагала бабці й діду,
Працювала до обіду.
Так полола, аж втомилась.
Тільки де ж капустка ділась?

ЛІТЕЧКУ, ЗАЦВІТИ

Літечку, літечку, зацвіти,
Солоденьких ягідок уроди.
Умивай їх росами рано-рано,
Поки небо зорями іще вбрано.
Зігривай їх сонечком тепло-ясно,
Поливай їх дощиком рясно-рясно.
Будуть, як намистечко, у траві
Красуватись ягідки лісові.